

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący)

SSN Tomasz Grzegorzczak (sprawozdawca)

SSN Eugeniusz Wildowicz

w kwestii przekazania sprawy w przedmiocie rozpoznania zażaleń na postanowienia prokuratora o zastosowaniu dozoru i poręczenia majątkowego, a nadto na zatrzymanie rzeczy w postępowaniu przygotowawczym złożonych przez **N. K.**

podejrzanego z art. 229 § 1 i art. 190 a § 1 k.k.

oraz przez **D. K.**, brata podejrzanego, odnośnie zatrzymania rzeczy

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 30 stycznia 2013 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w S., zawartego w postanowieniu tego Sądu z dnia 11

grudnia 2012 r., sygn. akt II Kp ..., o przekazanie tej sprawy do rozpoznania

innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

przekazać rozpoznanie wskazanych wyżej zażaleń Sądowi Rejonowemu w S. - K.

UZASADNIENIE

We wniosku Sądu Rejonowego wskazano, że **N. K.** jest podejrzany o to, że działając w krótkich odstępach czasu, ze z góry powziętym zamiarem, dwukrotnie wręczył korzyść majątkową w postaci 2 banknotów o nominale 100 zł oraz drewnianego etui z zawartością dwóch płyt CD R+ o wartości nie mniejszej niż 50 zł **B. N. – Ł.** w związku z pełnieniem przez nią funkcji sędziego Sądu Rejonowego w S. oraz dwukrotnie kontaktował się z nią telefonicznie przez wysyłanie wiadomości tekstowych, nie ujawniając swej tożsamości, czym uporczywie nękał ją, wzbudzając

uzasadnione poczucie zagrożenia, tj. o przestępstwo z art. 229 § 1 i art. 190a § 1 k.k. W sprawie tej zastosowano wobec podejrzanego dozór Policji połączony z zakazem kontaktu z pokrzywdzoną, a ponadto doszło do zatrzymania rzeczy, na które to czynności procesowe zażalenie złożył podejrzany. Podnosząc powyższe Sąd ten stwierdził, że w jego ocenie zachodzi podstawa do przekazania tej sprawy innemu sądowi równorzędnemu na terenie właściwości Sądu Okręgowego w K., wskazując też, że oświadczenia o wyłączeniu od orzekania w tej sprawie złożyli wszyscy sędziowie Sądu Rejonowego w S., powołując się na to, iż sprawa dotyczy sędziego tego Sądu jako pokrzywdzonej.

Rozpoznając ten wniosek Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek ten jest zasadny. Rzeczywiście pokrzywdzoną przestępnymi zachowaniami zarzucanymi podejrzanemu jest sędzia tego Sądu. Zawiadomiła ona władze sądowe i organy ścigania o dwukrotnym znalezieniu w swojej skrzynce pocztowej przedmiotów czynu z art. 229 § 1 k.k. oraz o zachowaniach, o jakich mowa w art. 190a § 1 k.k.

Wprawdzie nie można mówić o tym, aby wszyscy sędziowie Sądu Rejonowego w S. wyłączyli się od orzekania w tej sprawie, jako że – jak wynika z jej akt – sędziowie ci składali jedynie oświadczenia w trybie art. 42 § 1 k.p.k., wnosząc o takie wyłączenie. Jednakże Sąd Okręgowy w K., postanowieniem z dnia 19 listopada 2012 r. (sygn. akt IX Ko 157/12), tylko wniosek jednego z sędziów przekazał do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w S., jako że tylko on był sędzią wyznaczonym do jej rozpatrzenia (został on następnie wyłączony postanowieniem Sądu Rejonowego w S. z dnia 26 listopada 2012 r., II Kp ...), natomiast wnioski innych sędziów pozostawił bez rozpoznania, gdyż nie byli oni dotąd wyznaczani do rozpoznania tych zażaleń. Postąpienie takie było w pełni prawidłowe, bowiem wyłączenie sędziego w trybie przewidzianym w art. 42 k.p.k. może dotyczyć jedynie – jak zasadnie wskazano w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 2010 r., WO 4/10, LEX nr 844346 – sędziego, który został już wyznaczony do rozpoznania sprawy.

Niemniej należy przyjąć, że pozostali sędziowie, którzy oświadczenia takie złożyli, w razie wyznaczenia ich do rozpatrzenia zażalenia podejrzanego – i o czym nie wspomina już Sąd Rejonowy także złożonego również w tej sprawie, zażalenia jego brata na czynność zatrzymania u podejrzanego rzeczy, która stanowić miała jego własność (k. 229 akt 2 Ds. 295/12/Sp) – mogą występować z żądaniem ich

wyłaczenia, z tego samego powodu, z jakiego wyłączono od tej sprawy już pierwszego z sędziów wyznaczonego do jej rozpoznania. Należy zaś stwierdzić, że w wypadku, gdy osobą pokrzywdzoną przestępstwem jest sędzia danego sądu, to może to zrodzić w opinii publicznej wątpliwości co do bezstronności sądu orzekającego w tej sprawie (tak już np. w uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 1995 r., III KO 34/95, OSNKW 1995, z. 9-10, poz. 68, zob. też np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2010 r., V KO 93/10, LEX nr 844192 oraz V KO 96/10, LEX nr 844194). Tego typu sytuacji, choćby oceny takie mogły być bezzasadne, należy jednak unikać i to właśnie dla dobra wymiaru sprawiedliwości. Wprawdzie niniejsza sprawa dotyczy jedynie kwestii wpadkowej, bo zażaleń na decyzje prokuratora wydane w toczącym się nadal postępowaniu przygotowawczym, ale nie zmienia to faktu, że postępowanie to dotyczy jednak sprawy o przestępstwa, które skierowane były wobec sędziego Sądu właściwego do rozpoznania w niniejszej sprawie, a do zatrzymanych rzeczy należą takie, które mogły posłużyć do przestępstwa z art. 190a § 1k.k.

Dlatego też Sąd Najwyższy uwzględnił wniosek Sądu Rejonowego w S. i przekazał rozpoznanie przedmiotowych zażaleń Sądowi Rejonowemu w S. – K.

Z tych też względów orzeczono, jak na wstępie.